

»Καὶ τὸ τῆς Ἑλλάδος νόμισμα δὲν εἶναι πρωτοφανές, διότι ἀναφέρεται ἐν τῇ νομισματικῇ χάρτῃ τῆς Γεωγραφίας τοῦ Ἱατροφιλοσόφου Διονυσίου Πύρρου, ὅθεν βεβαίως καὶ ὁ τῶν Θεσσαλικῶν συγγραφεὺς τὸ παρέλαβε. Τὸ νόμισμα δὲ τοῦτο, ἂν δὲν μνημονεύεται ὑπὸ τοῦ Eckhel, τοῦ Mionnet καὶ ἄλλων νομισματολόγων, δὲν πρέπει ν' ἀποδοθῇ εἰς ἄγνωστον, διότι τὸ τῆς Ἑλλάδος τοῦτο νόμισμα οὐδὲν ἄλλο εἶναι, εἰμὴ ἀργυροῦν τι τῆς Χαλκιδόνης φέρον τὴν ἐπιγραφὴν ΚΑΛ, κακῶς ἀναγνωσθεῖσαν ΕΛΛ.

»Ὡς πρὸς τὰ Ἑπειρωτικὰ δὲ νομίσματα, περιγράφων ὁ συγγραφεὺς ἐλάχιστον ἀριθμὸν, ὡς ὀρθῶς παρατηρεῖ καὶ ἡ ἐπιτροπὴ, ἐνῶ πλεῖστα ὅσα ἀναφέρονται οὐ μόνον ὑπὸ τοῦ Eckhel καὶ τοῦ Mionnet, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ ἄλλων μεταγενεστέρων συγγραφέων, ἀποδείκνυται ὅπως ἀδαὴς τῆς νομισματικῆς. Σπουδαιότατα ἀληθῶς ἤθελον εἶσθαι τὰ μνημονευμένα τέσσαρα βυζαντινὰ τῆς Ἑπείρου νομίσματα, διότι ἐν μόνον ἐγὼ γνωρίζω, Μιχαὴλ Α' τοῦ δεσπότη τοῦ τῆς Ἑπείρου, δημοσιευθὲν ἐν τῇ Πανδώρα (φυλλάδιον 402) καὶ συμπεριληφθὲν μετὰ τινος μολυβδοβούλλου τοῦ αὐτοῦ δεσπότη ἐν τῷ ὑπὸ τοῦ Κ. Σάθα ἐσχάτως δημοσιευθέντι Ἀνεκδότῳ Χρονικῷ Γαλαξειδίου. Διὸ ἡ ἐπιτροπὴ ὤφειλε ν' ἀναφέρῃ τὴν περιγραφὴν τῶν περὶ ὧν ὁ λόγος ἀνεκδότων ἐν τῇ ἐκθέσει, ὅπως κρίνωσιν οἱ εἰδότες ἐὰν ἀληθῶς δύνανται ταῦτα ν' ἀνήκωσιν εἰς τοὺς δεσπότες τῆς Ἑπείρου. Πρωτοφανές τῶνόντι εἶναι τὸ τοῦ Μιχαὴλ Κληματᾶ σοφοῦ βασιλέως Ῥωμαίων ἀλλ' ἐλλειπούσης περιγραφῆς καὶ ἀπεικονίσματος τοῦ νομίσματος καὶ ἀγνωστομένου τοῦ τε μετάλλου καὶ τοῦ μεγέθους, οὐδὲν κῶρος δύναται νὰ ἔχῃ ἐν τῇ ἐπιστήμῃ ἡ εἰδησις αὕτη.

Ἐξῆςθε.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 1 Ἀυγούστου 1866.

Π. ΛΑΜΠΡΟΣ.

Καὶ ταῦτα μὲν, εἰ καὶ ἄξια λόγου καὶ διορθώσεως, παρέργου δίκην· οὐδεὶς δὲ πλέον ἡμῶν σκιρτᾷ, οὐδ' αἰσθάνεται ἀναπτέρουμένον τὸ φρόνημα βλέπων ὅτι ἡ Κωνσταντινούπολις ἀμιλλᾶται κατὰ τὸν ὑπὲρ τῆς παιδείας ζῆλον πρὸς τὰς Ἀθήνας, καὶ οὐδεὶς πλέον ἡμῶν εὐχεται ἵνα ἴδῃ καὶ αὖθις αὐτὴν πρωταγωνιστοῦσαν ἐν Ἀνατολῇ κατὰ τὸν πολιτισμὸν, ὡς καὶ μέχρι τοῦ 1821 ἔτους.

ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ.

ΑΠΡΙΛΙΟΥ 43, 1866.

Αἱ δημαρχισαί ἐγένοντο ἄνευ ταρχῶν, πλὴν ἐλαχίστων τινῶν ἐξαιρέσεων, καὶ ἄνευ ἐπαμβάσεως τῆς ἐξουσίας. Ἐννέα μόνον δήμων αἱ ἐκλογαὶ ἀνε-

βλήθησαν ὅπως ἐπαναληφθῶσιν εἰρηνικώτερον. Ἐὰν δὲ καὶ οἱ νέοι ἄρχοντες τῶν δήμων ἐξελέχθησαν μετὰ τῆς αὐτῆς φρονήσεως μεθ' ἧς διεξήχθησαν καὶ αἱ ἐκλογαί, ὁμολογοῦμεν ὅτι τῆς καθολικῆς ψηφοφορίας τὰ ἐγκρίνια ἐτελέσθησαν ὑπὸ αἰσίους οἰωνούς. Παρατηρήθη μόνον ὅτι οἱ ἐκλεγθέντες εἰσὶν ἐκ τῶν ἀντιπάλων τῶν βουλευτῶν. Δὲν εἶναι, ὅμως ἀληθές τὸ ῥηθὲν ὑπὸ τινῶν ἐφημερίδων ὅτι αἰετοτε ἐπίεσεν ἡ ἐξουσία τὸ φρόνημα τῶν ἐκλογέων· διότι κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ δημοτικοῦ νόμου οὐδὲ κατὰ διάνοιαν παρεβίασεν αὐτούς.

Σημειωτέον ὅτι οἱ δήμοι τοῦ Κράτους εἰσὶ 351, ἥτοι 12 α', 253 β' καὶ 86 γ' τάξεως.

Δήμαρχος Ἀθηνῶν ἐξελέχθη ὁ καὶ ἄλλοτε χρηματίσας, καὶ τὴν 11 Ὀκτωβρίου 1863 ἀνόμως ἀποβληθεὶς ὑπὸ τῆς ὑπὲρ τοῦ νόμου γενομένης ἐπαναστάσεως, Γ. Σκοῦφος. Ὁ Κ. Σκοῦφος ἐδίδε τότε καὶ ἀγαθὴν προαίρεσιν καὶ δραστηριότητα οὐ τὴν τυχοῦσαν ὑπὲρ τῶν δημοτικῶν· αὐτοῦ δὲ δημαρχοῦντος ἐγένοντο πολλὰ καλὰ ἐν Ἀθήναις. Εἶχεν ὅμως περὶ αὐτὸν καὶ Συμβούλιον ἐξ ἀνδρῶν νοσηρόνων, ἀπηλλαγμένων παθῶν καὶ ἐνθέρμων ζήλωτων τῆς βελτιώσεως τῶν δήμου.

Ἡ εὐεργάτις τοῦ ἔθνους Ἑλένη Τσιότα ἀπέθανε πλήθους ἡμερῶν.

ΚΡΗΤΙΚΑ ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΛΣΜΑΤΑ.

(Ἰδε φυλλάδ. 385 σελ. 32.)

Β'.

Ἡ ἀπελπισία.

Πλὴν τὴ στήθεος θὲ ν' ἀνοίξω, τὴν καρδίά μου νὰ τραβίξω,
δοῶ ε' τῇ μέσῃ θὰ τῇ σκίσω, κ' εἰς τὸ φῶς μου θὰ τὴ δείξω.
Σὰ δεῖ μέσα ε' τὴν καρδίᾳ, ὅλην του τὴν ὡμορφίαν,
ἀπαράλλακτα γραμμένη, τεχνικὰ ζωγραφισμένη.
Θὰ ἴδῃ με ἀπορίαν, τὴν καυμένη μου καρδίαν,
τοῦ προσώπου του τὸ ἴσο, χωρὶς νὰ τὸ ζωγραφίσω.
Νὰ θαμάσῃ πῶς ὁ ἔρωσ, ε' ἕνα τέτοιο λεπτὸ μέρος,
ἀπλοχώρησε καὶ μπῆκε, καὶ ζωγράφισε καὶ βγήκε.
Καὶ τὸ φῶς μου ἀπείτις φτάσῃ, τὴ μορφή του νὰ κοττάσῃ,
ε' τὴν καρδίᾳ ζωγραφισμένην, τότες πλέον τὸ λογιάζει.
Καὶ γνωρίζει ὅτι μόνον, εἰς ἐκεῖνον ἔχω πόνη,
φανερῶναι παρρησία, τί θὰ πεῖ πιστὴ φίλια.
Ἡ σκισμένη μου καρδίαν, παύει κάθ' ἀνησυχία.

Γ'.

Τὸ ἀποτέλεσμα.

Ἐναν καιρὸ καὶ μιὰ φορὰ, ἦτο ε' τὴ Κρήτη δυὸ πουλιὰ,
μιὰ κόρη κ' ἕνας νέος, πολλὰ χαριτωμένους.
Μ' ἀγαπηθήκανε πολλὰ, αὐτὰ τὰ δύο τὰ πουλιὰ,
χωστ' ἦτον ἡ ἀγάπη, ὅσον καιρὸν ἐκράτει.
Βάνει κι' ὁ ἔρωντας ἀρχή, νὰ καὶλαῖδῃ κάθε ταχὺ,
πῶς εἶναι ξεπεσμένους, π' ἀγάπης ὁ καυμένος.
Μ' ἀπηλαγοῦνται τὰ πουλιὰ, μὲ σιγανότατη λαλιά,
ἔρποντα τί μᾶς κάνεις; σὲ φέβο μᾶς ἐδάνεις.

Κι' ὁ ἔρωντας ὡς πονηρὸς, ἀπηλογᾶται μὲ καιρὸν,
 πουλιά μου μὴ φοβᾶσθε, μηδὲ ποσὼς τηρεῖσθε.
 Μὰ γόρβα δὴ γιὰ νὰ χαρῶ, τὰ δύο σας μάτια νὰ θεωρῶ,
 νὰ χαίρετ' ἡ ζωὴ μου, ὥστε νὰ βγῇ ἡ ψυχὴ μου.
 Μὰ σὺ, πουλάκι μου γλυκὺ, μὴ φοβηθῇς τόσο πολὺ,
 καὶ χάσῃς τὴν ἀξιά σου, καὶ ὅλη τὴ λευτεριά σου.
 Παίξω τὴν τὴν σαίτα μου, πὲ κατωθὶς ἔς τὰ σπῆθιά σου,
 καὶ κάνω σε νὰ κλαίῃς, μηδὲ ποσὼς ν' ἀρνεύῃς ⁽¹⁾.
 Καὶ πέραν' ὁ ἔρωντας φωτῖα, καὶ παίζει τῆς μιᾶς σαίτιν,
 - κ' εἰς τὴν καρδιά της σώνει, καὶ εὐθὺς τὴν ἐπληγώνει.
 Καὶ μὲ τὸ σπλάγχχνος ⁽²⁾ τὸ πολὺ, ἀνατρανίζει ⁽³⁾ καὶ 'μιλεῖ,
 φέρε μου τὸ πουλί μου, καὶ πάρε τὴ ζωὴ μου.
 Καὶ λέγει ὁ ἔρωντας πουλί, ἦτον αὐτοῖν οἱ καύμας,
 κί' ἡ συλλογὴ ἡ μεγάλη, ἐπ' ἔχεις ἔς τὸ κεφάλι; —
 'Πέ μου αὐτόνο τὸ πουλί, ἐπου σοῦ δίδει συλλογὴ,
 κ' ἐγὼ νὰ σοῦ τὸ φέρω, πουλί μ' ἀγαπ-μένο.
 Νὰ σοῦ τὸ βάλω ἔς τὸ κλουδί, νὰ χαλαρῇ κάθε ταχὺ,
 νὰ πέραν' ὁ νοῦς σου ἀέρα, ἄσπρη μου περιστέρα.
 Νὰ χαίρεσαι νὰ τὸ θεωρῇς, καὶ πάντα σου νὰ τὸ φιλῇς,
 ὥστε νὰ ζῇς καὶ νὰ 'σαι, νὰ μὴν τὸ ἀπαρνᾶσαι.
 Χαλαρῶσαι, πουλάκι μου, χρυσὸ χαλιδονάκι μου,
 κί' ἄσπρη μου περιστέρι, καὶ πιστικὸ μου τέρι.
 Κ' ἐκκαλιδοῦσαν καὶ τὰ δύο, ἔ' ἕνα κλαδί βασιλικό,
 τὰ πάθη τῶς ἔλεγον, καὶ ἀπὸ καρδιάς ἐκλαίγαν.
 Τάχατες νὰν κί' ἄλλα πουλιά, ἔσον ἐμᾶς πολλὰ μικρά,
 πολὺ τυραννισμένα, τὸ ἀγάπης παιδεμένα;
 Κι' ὁ ἔρωντας νὰ τὸ γροικᾷ, φεύγει καὶ πάει καὶ κοντὰ,
 τοῦ ἔρωντος παρηγοριά, γκαλιάζει καὶ τὰ δύο πουλιά.
 Σρικτὰ γλυκῖα φιλοῦνται, τὰ πάθη τοὺς ξεχνοῦνται,
 γιὰτ' ἀπὸ χρόνους καὶ καιρὸ, ἐτυραννοῦντο καὶ τὰ δύο.
 Μὰ δὲ πού γνωρισθῆκαν, ἐσφριγχαγαλισθῆκαν.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

ΚΑΡΚΙΝΟΣ. Ὁ ἐν Φλωρεντία ἰατρὸς Brandini ἀνεκάλυψεν ἐσχάτως ὅτι τὸ κιτρικὸν ὄξυ μετριάζει τοὺς συνήθεις σφοδροὺς πόνους τοῦ καρκίνου. Εἰς τῶν ἀσθενῶν του, ἐτῶν 74, κείμενος ἐν τῷ Νοσοκομείῳ Santa Maria della Scala, ἐταλαιπωρεῖτο ὑπὸ καρκίνου ἐπὶ τῆς γλώσσης· ἦτο δὲ ἀδύνατον νὰ κάμῃ ἐγγχείρισιν, καθότι ἡ προτιθεμένη ἐπιφάνεια ἦτο ἐκτενὴς, περιλαμβάνουσα τὴν βάσιν, τὸ ὑπογλώττιον καὶ τοὺς ὑπὸ τὴν σιαγόνα ἀδένας. Ὁ δυστυχὴς μεταξὺ τῶν ἀγωνιῶν του ἠτήσατο λειμονίον· ἡ δὲ αἰτησίς του οὐδόλως ἦτο παράδοξος, διότι γενικῶς οἱ καρκινοπαθεῖς ἀγαπῶσι τὰ ὀξέα καὶ ὑπερβολὴν. Ἀλλὰ, τῆς ἀσθενείας οὐσης ἐν τῷ στόματι, παρετηρήθη τι ὅ,περ ἄλλως ἡδύνατο νὰ διαφύγῃ τὴν προσοχὴν ἐπιστήμονος· τουτέστι τὸ ὑγρὸν τοῦ λειμονίου ἡλάττωσε κατὰ πολὺ τοὺς πόνους. Τοῦτο ἰδὼν ὁ ἀσθενὴς ἠτήσατο καὶ ἕτερον τὴν ἐπιούσαν, καὶ ἀνεκουφίσθη ἔτι μᾶλλον. Ἐκ τούτου παρεκινήθη ὁ ἰατρὸς Brandini νὰ δοκιμάσῃ καθαρὸν κιτρικὸν ὄξυ ἐν χρυσταλλοειδεῖ καταστάσει· ἐποίησε λοιπὸν γαργάραν ἐκ 4 γρόκκων ὀξέος καὶ 350 κοινῶ ὕδατος, τὴν ὁποίαν μεταχει-

ρισθεῖς ὁ πάσχων ὁλοσχερῶς ἡλευθερώθη τῶν πόνων· ἐξηκολούθει δὲ ποιῶν χρῆσιν τοῦ ἱατρικοῦ μετὰ τοῦ αὐτοῦ ἀποτελέσματος ὁσάκις οἱ πόνοι ἐπανήρχοντο. Ἐν διαστήματι ἐνὸς μηνὸς καὶ αἱ ταλαιπωρίαι του ἐξέλιπον καὶ τὸ σῆδημα τῆς γλώσσης ἐσμικρύνθη ἄρκετά. Ἐνθαρρυνθεὶς ἐκ τοῦ ἀποτελέσματος ὁ ἰατρὸς Brandini ἐδοκίμασε τὸ αὐτὸ ἀντιφάρμακον ἐπὶ γυναικὸς 73 ἐτῶν, ἥτις πολλὰ ἐβασανίζετο ὑπὸ ἐλκιδῶδους καρκίνου ἐπὶ τοῦ στήθους. Ἡ ἀσθένεια ἐθεωρεῖτο ἀθεράπευτος, καὶ ὅτε ἡ πάσχουσα ἀφιερῶθη εἰς τὸν ἐφευρέτην αἱ βάσανοι ἃς ὑπέφερεν ἦσαν τοιαῦται, ὥστε αὐτὴ μόνον δὲν ἡδύνατο νὰ κοιμηθῇ, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἄλλους ἀσθενεῖς κατατάραττεν. Ὁ ἰατρὸς Brandini ἐθήκεν ἐμπλαστρον ἐκ ξαντοῦ, προηγουμένως ἐμβαρύντος ἐν τῷ ῥηθέντι βευστῶ ἐπὶ τοῦ προσβεβλημένου μέρους, καὶ ἡ ἀνακούφισις ἐπῆλθεν ἄμεσος. Οἱ πόνοι παρήλθον, καὶ ὅτε μετὰ 6 ἢ 7 ὥρας ἐπανῆλθον νέα ἐπιθέσις ἤρκεσε νὰ τοὺς ἐξαλείψῃ. Ὁ ἐφευρέτης ἀναφέρει διαφόρους ἄλλας περιστάσεις, καθ' ἃς τὸ κιτρικὸν ὄξυ ἐπενήργησε· καὶ δικαίως παρατηρεῖ ὅτι, ἂν ἀκίλουθα πειράματα ἐπιτύχωσι, τὸ ἱατρικὸν ὄξυ πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὡς μεγάλη τις εὐεργεσία πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα. Ὑλῃ ἱκανὴ νὰ καταβάλλῃ σφοδροὺς πόνους ἀνιάτου ἀσθενείας εἶναι οὐχ ἥττον ἀνεκτίμητος τῆς θεραπευούσης τὰ νοσήματα.

X. Σ. Χ.

ΦΑΡΜΑΚΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΒΑΡΟΝΟΣ ΡΟΤΣΧΙΛΔΟΥ. Μεταξὺ τῶν ποιημάτων καὶ αξιοθαυμάστων προϊόντων τῆς τέχνης, ἅτινα οἱ ὁμοτράπεζοι τοῦ Βαρόνου Ροτσχίλδου ἀγαπῶσι πάντοτε νὰ ἐγκωμιάζωσιν, εἰσὶ φαρμακὰ τινὰ παραθήματα τραπέζης, ἔξοχα διὰ τὴν καλλονὴν, κομψότητα καὶ σχῆμα, καὶ αξιοσημεῖα διὰ τὸν τεχνητὸν πλοῦτον τῶν ζωγραφημάτων αὐτῶν. Τὰ σκεύη ταῦτα ἀπέκτησεν ὁ πολυτάλαντος Ἰουδαῖος πρὸ τριῶν ἐτῶν κατὰ τρόπον οὐχὶ ἀνάξιον διηγήσεως. Ἡμέραν τινὰ γέρων κεκμηκῶς, ἀσθενὴς καὶ κατὰ τὸ φαινόμενον βαδίζων πρὸς τὸ χεῖλος τοῦ τάφου ἐνεφανίσθη ἐνώπιον τοῦ Κ. Ροτσχίλδου, ἱκετεύων ὅπως λάβῃ τὴν τιμὴν τῆς μετὰ τοῦ περιφήμου τραπεζίτου συνεντεύξεως. Ὁ γέρων οὗτος ἐφαίνετο τοσοῦτον προβεβηκὸς τὴν ἡλικίαν, τοσοῦτον πτωχὸς καὶ τεταλαιπωρημένος, ὥστε ὁ μέγας τραπεζίτης συνέλαβε παρυσυὺς συμπάθειαν πρὸς τὸν ἀνθρώπον, ἐπαυξηθεῖσαν καὶ ὑπὸ τῆς ιδέας ὅτι ἦτο Ἑβραῖος· διότι ὡς γνωστὸν οἱ Ἰσραηλῖται εἶναι τὰ μάλιστα εὐεργετικοὶ καὶ βοηθοὶ πρὸς τοὺς ὁμιλησκούς αὐτῶν. Μετὰ τινὰς φράσεις ὁ γεραιὸς ξένος ἐξέβαλεν ἐκ τῆς πήρας του πολυτελὲς καὶ ὠραῖον πινάκιον, ἡ λεπτὴ καὶ ἀξιόλογος κατασκευὴ τοῦ οὐοῦ ἐνέπλησε θαυμασμῶ τὸν τραπεζίτην. «Κύριε, εἶπεν ὁ πτωχὸς γέρων, τὸ ἀγοράζεις; ἔχω τὴν συλλογὴν ὁλόκληρον, καὶ συνέλαβα τὴν ιδέαν ὅτι

(1) Νὰ εἰρηνεύῃς, νὰ ἡσυχάζῃς.

(2) Συστελῆν.

(3) Ἀνυψοῖ τοὺς ὀφθαλμούς.